

Vážně nemám rád mentorující články. Úplně nejalergičtější jsem vždycky byl na rady pořadatelů typu "Kterak se stát kapelou (písničkářem) zvanou, oblíbenou a pořadateli žádanou". Rady typu "Chtít zvláštní pokoj pro vašeho manažera je pitomost" atp. Říkal jsem si vždycky, že přece nemůže být nikdo takový pitomec, aby měl tolik přehnané a nabubřelé požadavky.

Až jsem se nechal přemluvit a stal se dramaturgem jednoho menšího, Nicméně velmi půvabného festivalu u Prostějova. Pořadatelé mi dali seznam kapel a písničkářů, s nimiž už bylo vše předběžně domluveno.... A už to začalo.

Kapela X, kterou na folkové scéně nezná vůbec nikdo snad s výjimkou jejich vlastních přátel (a že jsem se, vědom si svých limitovaných znalostí, ptal a pídil, jestli je někdo zná...), po obdržení programu bleskurychle zavolala, že 25 minut pro kapelu jejich kvalit je zcela nedostačující. Na mou námitku, že přeci je domluva, že budou hrát po desáté večer už jenom oni sami, prohlásili, že to už nebude přes elektriku a že raději pojedou jinam.

A to prosím v konkurenci muzikantů jako Martina Trchová, Janka Kúdelová, Ivo Cicvárek + OKO, Žofka Kabelková, Honza a Stáňa Žambochovi a další... Takže nakonec opravdu kapela odřekla. Hádejte, jestli si ještě někdy na Tomhle festivalu zahraje (alespoň dokud budu mít na starosti dramaturgii...).

Je to přístup, kterému opravdu nerozumím. Na festivalu, kam přijede Kvůli patnácti minutám začínající písničkářka až z Tachova, kvůli dvaceti Minutám Janka Kúdelová ze Slovenska a Žambochovi ze Vsetína (všichni bez nároku na jedinou korunu, protože jde o charitativní akci!!!), se neznámé kapele z Valašska dvacet pět minut prostoru zdá nedůstojné...

Ach jo.